

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր Վաթսունութերորդ

Մարգարեական ճշմարտության բացահայտումը. Պատվիրակված պատերազմների երկրորդ ճակատամարտը և 144,000-ի կնիքվելը

Jeff Pippenger

2024-03-30

Այժմ մենք անդրադառնում ենք միջնորդավորված պատերազմների երկրորդ ճակատամարտին, ինչպես պատկերված է Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարներում: Այդ համարներում երկրորդ ճակատամարտը նույնացվում է Ուկրաինայի պատերազմի հետ՝ Ռուսաստանի աթեիստական զորության և Ուկրաինա ազգի միջև: Այդ համարներում Պուտինը հաղթանակ է տանում, ինչպես Պտղոմեոս IV-ը, սակայն իր հաղթանակից հետո նա կբարձրանա իր սեփական սրտում, և նրա նարցիսսական ինքնաբարձրացումը կդառնա իր իսկ Վաթեռլոյի միջոցը: Այս ընթացիկ պատմության պատմական ներկայացումը օգտակար է միայն նրանց համար, ովքեր հասկանում են, թե ընթացիկ պատմությունը հոգևոր իմաստով ինչ է ներկայացնում:

Տասներորդ գլխի առաջին խոսքում Դանիելը, որը ներկայացնում է Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին, բնութագրվում է որպես մեկը, որ հասկանում է թե՛ «տեսիլքը», թե՛ «բանը»: Տեսիլքն ու բանը կրկնաբար ներկայացվում են միասին, սակայն միմյանցից տարբեր՝ որպես ճշմարտության մեկ գիծ: Դրանք Ուլայի և Հիդդեկեյի գետերն են: Դրանք «mareh»-ի և «chazon»-ի տեսիլքներն են: Դրանք երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների մարգարեությունն են՝ երկու հազար երեք հարյուր տարիների մարգարեության հետ կապակցությամբ: Դրանք Աստծո ժողովրդի ներքին և արտաքին վկայություններն են: Տերը չի կրկնում անկարևոր բաներ: Առաջին հիշատակման կանոնը ցույց է տալիս, որ, քանի որ վերջնական տեսիլքի մեջ Դանիելի մասին մեզ ասված առաջին բանը այն է, որ նա ներկայացնում է Աստծո վերջին օրերի այն ժողովրդին, որը հասկանում է թե՛ «chazon»-ը, թե՛ «mareh»-ը, հետևաբար տեսիլքն ու բանը կենսական նշանակություն ունեն տեսնելու համար, եթե տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ խոսքերի մարգարեական պատմությունը պետք է ճիշտ հասկացվի:

Դանիելը ներկայացնում է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի հարյուր քառասունչորս հազարներին, որոնք կատարելապես կրկնել են տասը կույսերի առակը, որ կատարվեց միլլերիտների պատմության մեջ: Նրանք, ինչպես միլլերիտները, կրել են առաջին հիասթափությունը, որը Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում ներկայացված է որպես անդունդից ելնող աթեիստական «woke» գազանի կողմից սպանվելը, և ապա նրանք մեռած ընկած են մնում Եգիպտոսի և Սոդոմի մեծ քաղաքի փողոցում, որտեղ նաև Քրիստոս խաչվեց: Նրանց մահը «ուրախություն» առաջացրեց վիշապի հետևորդների համար, սակայն Դանիելի մեջ այն սուգ առաջացրեց:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմությունը ներկայացված էր նաև Ղազարոսի հարությամբ, որի հարությունը ճանաչվեց որպես Քրիստոսի գործի կնքման

ակտը, և որը, որպես նրանց խորհրդանիշ, ում Քրիստոսը կնքում է, առաջնորդեց հաղթական մուտքը Երուսաղեմ, որը նախապատկերում էր Կեսգիշերյան աղաղակի շարժումը միլլերիական պատմության մեջ, ինչպես նաև հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ: Ղազարոսի հարությունը տեղի ունեցավ այն ժամանակ, երբ նրա քույրերը՝ Մարիամն ու Մարթան, սգի մեջ էին, ինչպես Դանիելն էր տասներորդ գլխում նկարագրված քսանմեկ օրերի ընթացքում: Տասներորդ գլխում Դանիելի սուգն ավարտվում է Միքայելի իջմամբ՝ հենց այն Անձի, որի «ձայնը» Ղազարոսին ու Մովսեսին վերադարձրեց կյանքի: Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում երկու վկաների հարությունը ներկայացված է Դանիելի՝ «մարահ»-ի պատճառական տեսիլքով փոխակերպվելու միջոցով:

Տասներորդ գլխում Դանիելը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, որը ներկայացված է նաև Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում: Այդ գլխում Գաբրիելը պարզորոշ ասում է, որ եկել էր Դանիելի մոտ, որպեսզի Դանիելը հասկանա, թե ինչ պիտի պատահի Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին: Այն պատգամը, թե ինչ պիտի պատահի Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում, մարգարեապետ դրված է մի պատգամի համատեքստում, որը հաստատվում է մարգարեական գիծը մարգարեական գծի վրա դնելու մեթոդաբանությամբ: Այդ կիրառության մեջ առաջին հիշատակության կանոնը ցույց է տալիս, որ ճիշտ հասկացողությունը կտեսնեն միայն նրանք, ովքեր տեսնում են թե՛ ներքին, թե՛ արտաքին ճշմարտությունները այն գծերի մեջ, որոնք բերվում են իրար հետ: Նրանք են, որ հասկանում են «տեսիլքը» և «բանը»:

Հարյուր քառասունչորս հազարը կհասկանան մարգարեական պատգամը, սակայն նրանք նաև կապրեն այդ պատգամը, որովհետև պատգամն ու փորձառությունը չեն կարող բաժանվել: Պատգամն է, որ սրբացնում է, որովհետև պատգամը Աստծո Խոսքն է, և Քրիստոսը Աստծո Խոսքն է, իսկ Աստծո Խոսքը Ճշմարտությունն է: Նրա պատգամը հաստատվում է որպես Ճշմարտություն, որովհետև այն ներկայացվում է մարգարեական կիրառության այն սկզբունքների միջոցով, որոնք ոչ ավելին են և ոչ պակաս, քան այն սկզբունքները, թե ով է Նա և ինչ է Նա: Նա Պաղմոնին է՝ Հրաշալի Թվարկողը, Գաղտնիքների Թվարկողը: Նա Հրաշալի Լեզվաբանն է, սկիզբն ու վախճանը, առաջինն ու վերջինը, Ալֆան և Օմեգան: Եվ հենց Նրա էության այս տարրերն են սահմանում այն մարգարեական կանոնները, որոնք հաստատում են մարգարեության պատգամը և ծնում մարգարեության փորձառությունը:

Նախքան Շինարի երկու մեծ գետերը՝ Ուլայն ու Հիդդեկելը, կհասնեն Պարսից ծոց, իրենց միախառնման մոտ նրանք կազմում են ճահճոտ մի տարածք, որ կոչվում է Շատթ ալ-Արաբ, սակայն չեն միավորվում մեկ գետի մեջ: Շատթ ալ-Արաբը գետային դելտա է, որը կազմավորվում է Եփրատ և Տիգրիս գետերի, ինչպես նաև մի քանի ավելի փոքր գետերի ու վտակների միախառնմամբ: Սակայն նույնիսկ դելտայի շրջանում Եփրատն ու Տիգրիսը պահպանում են իրենց առանձին ինքնությունը և որպես տարբեր գետեր հոսում են դեպի Պարսից ծոց: Մարգարեության ներքին և արտաքին պատգամները պահպանում են իրենց առանձնահատուկ փոխհարաբերությունը, սակայն երբ հասնում են իրենց ավարտին (վերջին օրերում), առաջացնում են մի դելտա՝ մի քանի նպաստող

գետերով և վտակներով: Հիսուսը հոգևորը պատկերում է բնականով, և վերջին օրերում յուրաքանչյուր տեսիլքի ազդեցությունը ձևավորում է դելտայական ողողատ հող, թեև երկու մեծ գետերը պահպանում են իրենց առանձնահատուկ դերերը:

Քսանմեկօրյա սգո ժամանակահատվածը համընկնում է այն ժամանակի հետ, երբ երկու վկաները մեռած են ընկած փողոցում, և այդ ժամանակահատվածը սկսվում է առաջին հիասթափությամբ և հապաղման ժամանակով: Այդ ժամանակահատվածը տեղի է ունենում ավելի մեծ ժամանակահատվածի ներսում, որի ընթացքում ավարտվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Կնքումը չսկսվեց վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին, այլ սկսվեց այն ժամանակ, երբ Քրիստոսը, որպես երրորդ հրեշտակ, իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Նա Իր ժողովրդին բերեց նրանց երկրորդ այցելությանը Կադեսում, և այս անգամ այն քչերը, որ պատրաստ են, պիտի մտնեն խոստացված երկիրը: Աստծո ժողովրդի փորձառությունը՝ 1989 թվականի վախճանի ժամանակից մինչև 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը, նրանց չկնքեց: Կնքումը սկսվեց, երբ Քրիստոսը իջավ և հնչեցրեց երրորդ վայի յոթներորդ փողի առաջին հնչյունը:

Յոթերորդ փողի հնչեցումն այն պահին է, երբ Աստծո խորհուրդը վախճանվում է, և այդ խորհուրդը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, որը տեղի է ունենում այդ փողի հնչեցման ընթացքում: Այդ փողը հնչեցնում է երեք նոտա, որովհետև այն ճշմարտություն է: Առաջին նոտան 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ն էր, երկրորդ նոտան՝ 2023 թվականի հոկտեմբերի 7-ը, իսկ երեք նոտաներից երրորդը մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ է: Այդ երեք նոտաները ճշմարտության մեջ մշտապես գոյություն ունեցող երեք քայլերն են: Տասներորդ գլխում Դանիելի երեք հպումները նրա փորձառությունը կապեցին պատմության այն ժամանակաշրջանի հետ, որը ներկայացվում է յոթերորդ փողի երեք նոտաներով:

Մարգարեական այն լուրը, որն առաջ է բերում Քրիստոսի պատկերին կերպարանափոխվելու արդյունքը, և որը Դանիելը պատկերում է տասներորդ գլխում, այն է այն ամենի լուրը, ինչ պատահելու է Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում, բայց ոչ թե վերջին օրերը ընդհանուր իմաստով: Դա այն լուրն է, որը Աստծո ժողովրդը հասկանում և ապրում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ:

Երբ Գաբրիելը սկսում է ներկայացնել տասնմեկերորդ գլխում պատկերված մարգարեական պատմությունը, նա ներկայացնում է մարգարեության որոշակի գծեր: Առաջին երկու համարները սկսվում են Կյուրոսով (ինչպես Բուշ ավագը)՝ վերջի ժամանակում՝ 1989 թվականին, և շարունակվում են մինչև Դոնալդ Թրամփի՝ որպես քառասունհինգերորդ նախագահի (վեցերորդի) պատմությունը, և այնտեղ մարգարեական պատմությունը դադարում է, մինչև որ երեք և չորս համարներում անդրադարձ է կատարվում Միավորված ազգերի կազմակերպության (Ալեքսանդր Մակեդոնացու) պատմությանը՝ որպես յոթերորդ թագավորության: Ուստի Դոնալդ Թրամփի՝ որպես հարուստ վեցերորդ նախագահի պատգամը, որ շարժման է բերում գլոբալիստներին, ճշմարտություն է, որ կատարվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակում: Հետևաբար, դա ներկա ճշմարտություն է:

Հինգերորդից մինչև իններորդ համարներում ներկայացված է պապականության՝ գահի վրա հաստատվելու պատմությունը՝ 538 թվականից մինչև մահաբեր վերքը և վախճանի ժամանակը՝ 1798 թվականը: Սա, անշուշտ, էական և կարևոր ճշմարտություն է, որովհետև այն հաստատում և վավերացնում է քառասուներորդ համարը, սակայն չի տալիս որևէ առանձնահատուկ մարգարեական պատում, որ տեղի է ունենում հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանում: Տասներորդ համարը, ինչպես հինգերորդից մինչև իններորդ համարները, հաստատում է քառասուներորդ համարի վավերականությունը, սակայն չի անդրադառնում այն մարգարեական պատմությանը, որ կատարվում է կնքման ժամանակում: Այնուամենայնիվ, այն նշանավորում է 1989 թվականը, և հետևաբար լռությամբ հաստատում է մի լուռ ժամանակաշրջան՝ 1989 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը՝ քառասունմեկերորդ համարում:

Տասնմեկերորդից տասնհինգերորդ համարները նշում են այն պատմությունը, որ կատարվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանում: Այդ համարները տեղավորվում են երկրորդ և երրորդ համարների միջև եղած թաքնված պատմության մեջ, ինչպես նաև քառասուներորդ համարի 1989 թվականի և քառասունմեկերորդ համարի Կիրակնօրյա օրենքի միջև: Այդ համարները լիովին ներկա ճշմարտություն են և պետք է ճանաչվեն որպես այդպիսին, եթե ցանկանում ենք քաղել այդ համարների ըմբռնման համար նախատեսված օգուտները:

Նախատեսված օգուտները երկկողմանի են, որովհետև այն ներկայացնում է այնտեղ պատկերված մարգարեական պատմության ըմբռնումը, ինչպես նաև այն փորձառությունը, որ առաջանում է այդ պատգամի ճշմարտությունների ըմբռնումից: Պատգամի ըմբռնումը՝ գիտության վերջին աճը, որ կատարվում է կնքման ժամանակաշրջանում, հենց այն է, ինչ սրբացնում է նրանց, ովքեր պիտի լինեն հարյուր քառասունչորս հազարի թվում: Այդ պատճառով կարևոր է դիտարկել համարները ներքինի և արտաքինի տեսանկյունից:

Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» բացարձակապես հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակի մաս են կազմում, որովհետև Դանիելի երկու աղոթքները, որոնք ներկայացված են երկրորդ և իններորդ գլուխներում, ներկայացնում են երկակի աղոթք՝ հասկանալու համար այն մարգարեական պատմությունը, որ ներկայացված է գազանի պատկերի միջոցով, և նաև ստանալու այն փորձառությունը, որ առաջանում է նրանց մեջ, ովքեր կատարում են Ղևտական քսանվեցի այն աղոթքը՝ իրենց մեղքերի և իրենց հայրերի մեղքերի թողության համար: Արտաքին աղոթքը նույնականացնում է գազանի պատկերը, իսկ ներքին աղոթքը ծնում է Քրիստոսի պատկերը:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի զանազան հատվածներում ներկայացված պատմությունը հասկանալը, որոնք առանձնապես վերաբերում են այն պատմությանը, որ կատարվում է կնքման ժամանակի ընթացքում, ներկայացված է Դանիելի աղոթքով երկրորդ գլխում: Նա և երեք արժանավորները ձգտում էին հասկանալ Նաբուգոդոնոսորի՝ մետաղներից կազմված պատկերի մասին երազի գաղտնի պատգամը: Երբ ճանաչվում է Նաբուգոդոնոսորի ծածուկ երազում ներկայացված մարգարեական պատմության

ճշգրիտ ըմբռնումը, այդ ըմբռնումը հասկացողներին ցույց է տալիս, որ նրանք անհույս են, եթե անձամբ չկատարեն կատարյալ ապաշխարության այն փորձառությունը, որ ներկայացված է Դանիելի աղոթքով իններորդ գլխում:

Դանիելի տասներորդ գլխում Դանիելով ներկայացված փորձառությունը տասնմեկերորդ գլխում նկարագրված վերջին ժամանակի իրադարձությունների մարգարեական պատմությունից առանձնացնելը նշանակում է ձախողվել որպես մարգարեության ուսանող: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարներում սահմանագծի պատերազմը, Ռափիայի ճակատամարտը և հարավի թագավորի հաղթանակը ներկայացնում են այն երեք փոխանորդական պատերազմներից երկրորդը, որոնք նշված են Աստծո մարգարեական Խոսքում: Բանալին, որ այս ճշմարտության հայտնությունը տեսանելի է դարձնում, Հրաշալի Լեզվաբանի կողմից տասներորդ համարում հյուսիսի թագավորի՝ հեղեղելու և անցնելու, մինչև ամրոցը (պարանոցը), արտահայտության գործածությունն է: Նա տվեց նա երկու համար, որոնք վերաբերում են հեղեղելուն և անցնելուն, և այդպիսով Նա միավորում է իրադարձությունների մարգարեական պատմությունը և այն փորձառությունը, որ այդ իրադարձությունների ըմբռնումը պետք է առաջ բերի:

Բայց նրա որդիները պիտի գրգռվեն և պիտի հավաքեն մեծ զորքերի բազմություն. և մեկը հաստատ պիտի գա, պիտի հեղեղի և անցնի. ապա պիտի վերադառնա և պիտի գրգռվի՝ մինչև իսկ իր ամրոցը: Եվ հարավի թագավորը պիտի բարկությամբ շարժվի, պիտի դուրս գա և պատերազմի նրա դեմ, այսինքն՝ հյուսիսի թագավորի դեմ. և նա պիտի դուրս բերի մեծ բազմություն, բայց այդ բազմությունը պիտի մատնվի նրա ձեռքը: Եվ երբ նա վերացնի այդ բազմությունը, նրա սիրտը պիտի բարձրանա. և նա պիտի տապալի բյուրավորներին, բայց դրանով պիտի չզորանա: Դանիել 11:10–12.

2014 թվականին Պուտինը պատերազմ սկսեց Ուկրաինայում, և որպեսզի այս ճշմարտությունը ճանաչվի այնպես, ինչպես ներկայացված է տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում, մարգարեության մի ուսանող նախ պետք է կարողանա տեսնել, որ տասներորդ համարը ներկայացնում է մի պատմություն, որը պատկերում է Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասուններորդ համարի երկրորդ մասը: Երբ նրանք դա ճանաչեն, ապա կտեսնեն, որ այն, ինչ տասներորդ համարը հավելում է քառասուններորդ համարին, այն է, որ երբ 1989 թվականին Խորհրդային Միությունը swept away եղավ, հյուսիսի արքան միայն հասավ մինչև իր ամրոցը («պարանոց»): Բայց մարգարեության մի ուսանող չէր իմանա, թե դա ինչ էր նշանակում, մինչև չտեսներ Եսայիա ութերորդ գլուխ, ութերորդ համարը: Այն ժամանակ նա մարգարեական իրավունք կունենար պարզելու, որ այդ երեք համարներն էլ միմյանց կապված են մի արտահայտությամբ, որը Աստվածաշնչում գործածված է միայն երեք անգամ:

Այնուհետև ուսանողին անհրաժեշտ կլինեն երկրորդ վկայություն, որ Աստվածաշնչում «հորդել և անցնել» արտահայտության երեքանգամյա գործածությունը նպատակային կրկնություն է: Այս փաստի երկրորդ վկայությունը հաստատվում է նրանով, որ բոլոր

երեք համարները (վկաները) նույնացնում են հյուսիսի թագավորին, որը հարձակվում է հարավի թագավորի վրա: Միասին այդ երեք վկաները, որոնք երկու տեսակ ներքին վկայություններով հաստատվում են որպես նույն խորհրդանշական պատմությունը, մարգարեության ուսումնասիրողին մղում են այնուհետև այդ երեք համարները միմյանց վրա դնելու՝ տող առ տող եղանակով: Այդ կիրառությունը ընդլայնում է համարների բովանդակությունը, որոնք պատկերում են հյուսիսի թագավորի և հարավի թագավորի միջև տեղի ունեցող պատերազմը:

Եսայիայի գրքի յոթերորդ գլխի ութերորդ և իններորդ համարները տալիս են այն հանելուկի լուծման բանալին, թե տասներորդ համարի «ամրոցը» ինչ է ներկայացնում, որովհետև «ամրոց» նշանակող եբրայերեն բառը նույն այն «ամրոցն» է, որի մեջ հարավի թագավորը մտավ տասնմեկերորդ գլխի յոթերորդ համարում: «Ամրոց»-ը նաև թարգմանված է որպես «գորություն»՝ Դանիել տասնմեկի երեսունմեկերորդ համարում «գորության սրբարան» արտահայտության մեջ: Այսպիսով, այդ երկու համարները (յոթ և երեսունմեկ) տալիս են երկու վկայություն, որ «ամրոցը» թագավորության կամ թագավորի մայրաքաղաքն է: Երբ այդ փաստը հաստատված է երկու վկաների վրա (երկուսն էլ՝ տասնմեկերորդ գլխում), ապա այն, ինչ Եսայիան նույնացնում է իր ծածկագրային հատվածում՝ յոթերորդ գլխի ութերորդ և իններորդ համարներում, երբ երկու ներքին վկաներով հաստատում է, որ ամրոցը թագավորության մայրաքաղաքն է կամ թագավորության թագավորը, հաստատում է, որ մինչև 1989 թվականը Խորհրդային Միությունը, որի գլխավոր մասը Ռուսաստանն էր, և որի մայրաքաղաք քաղաքը Մոսկվան էր, ուներ մի դեկավար, որ Միխայիլ Գորբաչովն էր: Պատահական չէ, որ Գորբաչովի տեսողական բնութագիրը նրա ճակատն էր:

Տող առ տող, այս կիրառության եզրակացությունն ընդգծում է դրա կարևորությունը, երբ ասում է. «Եթե չհավատաք, հաստատ չեք հաստատվի»: Հիսուսն ասաց. «Ո՛վ անմիտներ և սրտով դանդաղ՝ հավատալու այն ամենին, ինչ մարգարեները խոսել են»:
[Տե՛ս Դուկաս 24:25] Եզրասը գրեց. «Եվ նրանք առավոտյան վաղ վեր կացան և դուրս եկան դեպի Թեկուայի անապատը. և երբ նրանք դուրս էին գալիս, Հովսափատը կանգնեց ու ասաց. Լսե՛ք ինձ, ո՛վ Հուդա, և դուք՝ Երուսաղեմի բնակիչներ. Հավատացե՛ք Տեր ձեր Աստծուն, և կհաստատվեք. հավատացե՛ք նրա մարգարեներին, և կհաջողեք»:
[Տե՛ս 2 Մնացորդաց 20:20] Հայտնության գրքում յոթ անգամ տրվում է լսելու պատվերը: «Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին»:

Հաստատված լինելը նշանակում է լինել իմաստուն կույսերի թվում, որովհետև հիմարները դանդաղասիրտ են մարգարեներին հավատալու մեջ: Իմաստունները հավատում են այն ամենին, ինչ Աստված խոսել է Իր մարգարեների միջոցով, և նրանք հաստատվում ու բարգավաճում են, որովհետև լսում են, թե ինչ է Հոգին ասում եկեղեցիներին: Ռուսաստանի նույնականացումը և այն պատերազմը, որ նա սկսեց 2014 թվականին ընդդեմ Ուկրաինայի, այն է, ինչ հաստատում է նրանց, ովքեր մարգարեության իմաստուն ուսումնասիրողներ են այն ժամանակահատվածում, երբ Քրիստոս բացում է հենց այդ ճշմարտությունը:

Այդ ճշմարտությունը պատմության մեջ հասավ 2014 թվականին, որը 2001 թվականից հետո է, և, հետևաբար, գտնվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակահատվածի մեջ: Հաջորդ տարի՝ 2015-ին, ամենահարուստ նախագահը, որը վախճանի ժամանակից՝ 1989 թվականից հաշված վեցերորդ նախագահն է, սկսեց խռովեցնել գլոբալիստներին: Տասներորդ համարը նույնականացնում է 1989 թվականի պատմությունը, սակայն նաև հաստատում է Ռուսաստանը որպես «ամրոց», և հաջորդ երկու համարներում Ռուսաստանը կսկսի պատվիրակային պատերազմների երկրորդ ճակատամարտը, և Պուտինը կհաղթի այդ ճակատամարտում: Համարների ճշմարտությունը բացակնքվում է, երբ նրա ներկայացրած պատմությունը կատարվում է:

«Դանիելը կանգնած է իր բաժնի մեջ և իր տեղում: Դանիելի և Հովհաննեսի մարգարեությունները պետք է հասկացվեն: Դրանք միմյանց մեկնաբանում են: Դրանք աշխարհին տալիս են ճշմարտություններ, որոնք յուրաքանչյուր մարդ պետք է հասկանա: Այս մարգարեությունները պետք է վկայություն լինեն աշխարհում: Իրենց կատարմամբ այս վերջին օրերում՝ դրանք իրենք իրենց պիտի բացատրեն»:
The Kress Collection, 105.

Տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարների մարգարեությունը բացվում է իր պատմական իրադրժմամբ՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակում, սակայն «տող առ տող» կա մեկ այլ կարևոր իրողություն, որ կապված է այս համարների հետ: Որպեսզի մարգարեության ուսումնասիրողը «հորդելու և անցնելու» երեք հատվածները միավորի, նա պետք է նաև վաթսուհինգ տարիների մարգարեությունը մտցնի մարգարեական գծի մեջ: Վաթսուհինգ տարվա մարգարեությունը նշում է երկու հազար հինգ հարյուր քսանամյա մարգարեություններից երկուսի սկիզբը և ցույց է տալիս, որ դրանք սկսվում են միմյանցից քառասունվեց տարի տարբերությամբ: Սկզբում վաթսուհինգ տարիները նույնացնելով՝ այն նաև ցույց է տալիս, որ Ալֆան և Օմեգան ավարտին պետք է ծնեն վաթսուհինգ տարի:

Սկզբում և վերջում գտնվող վաթսուհինգ տարիներից յուրաքանչյուրը կրում է երեք ուղենիշների դրոշմը: Առաջինը մ.թ.ա. 742 թվականն էր, ապա՝ տասնինը տարի անց՝ մ.թ.ա. 723 թվականը, ապա՝ քառասունվեց տարի անց՝ մ.թ.ա. 677 թվականը: Այդ երեք ուղենիշները վերջում ներկայացված են 1798, 1844 և 1863 թվականներով: Սկզբի (Ալֆա) քառասունվեց տարիների շրջանը ներկայացնում է տաճարի և զորքի ոտնակոխ լինելը, իսկ վերջի (Օմեգա) քառասունվեց տարիները ներկայացնում են սրբարանի և զորքի վերականգնումը, երբ Ուխտի Պատգամաբերը (որը նաև Ալֆա և Օմեգա է) հանկարծ պիտի մտնե այն տաճարը, որ Ինքը կանգնեցրել էր 1798-ից մինչև 1844 թվականների քառասունվեց տարիների ընթացքում:

Քառասունվեց տարիները, որոնց նախորդում են տասնինը տարիներ այն ժամանակահատվածում, երբ Եսայիան մարգարեությունը ներկայացրեց մ.թ.ա. 742 թվականին, իրենց ավարտին ներկայացնում են քառասունվեց տարի, որոնց ապա հետևում են տասնինը տարիներ՝ խիստ սոսիկ կառուցվածքով: 1844-ից մինչև 1863 թվականների տասնինը տարիները օրինակ են տալիս Քրիստոսի մտադրությունների

մասին այն հարյուր քառասունչորս հազարի համար, որոնք մնացին անկատար՝ այդ պատմության ընթացքում տեղի ունեցած ապստամբության պատճառով: Այն աշխատանքը, որ պահանջվում է մարգարեության ուսանողից, որպեսզի նա ճշմարտության խոսքը ճիշտ բաժանի Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասներորդից մինչև տասներկուերորդ համարների վերաբերյալ, ոչ միայն հաստատում է (եթե դուք հավատում եք), որ Ռուսաստանը 2014 թվականին պետք է պատերազմ սկսեր Ուկրաինայում, այլև որ այդ պատերազմը պիտի սկսվեր հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակում: Որքան էլ կարևոր է համարներում ներկայացված մարգարեական պատմությունը, նույնքան ներկայացված է նաև այն պատմությունը, որի ընթացքում այդ նույն պատմության ճշմարտությունը բացվում է, և դա ևս ներկայացված է 1844-ից մինչև 1863 թվականների տասնինը տարվա պատմությամբ:

1844 թվականը ցույց է տալիս երրորդ հրեշտակի գալուստը, և այն նախատիպում է երրորդ հրեշտակի գալուստը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: 1863 թվականը ներկայացնում է Երիքովի վերակառուցմամբ խորհրդանշվող ապստամբությունը: 1863 թվականի ուղենիշը նաև նախատիպում է հարյուր քառասունչորս հազարի հնազանդությունը, որոնք օգտագործվում են «Երիքովի պարիսպները կործանելու» համար՝ շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Մեր դիտարկած համարներում տասնվեցերորդ համարը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը Միացյալ Նահանգներում: Տասնմեկերորդ համարը նշանավորում է 2014 թվականից մինչև Պուտինի վերջնական հաղթանակը: Այս համարները ցույց են տալիս երկրորդ միջնորդավորված պատերազմի սկիզբը, որին հաջորդում է երրորդ միջնորդավորված պատերազմը, ինչպես ներկայացված է տասներեքից տասնհինգերորդ համարներում:

Երկրորդ համարը տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարների հետ միավորելով՝ մենք նույնականացնում ենք ուկրաինական պատերազմը, որ սկսվեց 2014 թվականին, որին ապա հաջորդեց ԱՄՆ-ի նախագահական արշավը 2015 թվականին, և ապա՝ 2016 թվականին ամենահարուստ նախագահի ընտրությունը: Տասներկուերորդ համարին հաջորդում է Կիրակնօրյա օրենքից առաջ եղած վերջին նախագահի հատուցումը՝ երրորդ ներկայացուցիչ-պատերազմում: Երկրորդ ներկայացուցիչ-պատերազմը, որը սահմանագծի ճակատամարտն է, սկսվեց վեցերորդ և ամենահարուստ նախագահի ընտրությունից անմիջապես առաջ:

1844-ից մինչև 1863 թվականների պատմության մեջ Եզեկիելի երկու զավազանները պետք է միացվեին: Նրանց միացումը ներկայացնում էր աստվածության և մարդկայնության միավորումը, որն է հարյուր քառասունչորս հազարների կնքման գործը: 1844 թվականին երրորդ հրեշտակը եկավ և բացեց այն լույսը, որ կապված էր երկնային սրբարանի, Աստծո օրենքի, շաբաթ օրվա և երրորդ հրեշտակի հետ: 1849 թվականին Տերը երկրորդ անգամ երկարեց Իր ձեռքը, որպեսզի հավաքի ցրված հոտը, որը Մեծ Հիասթափության ժամանակ ցրում էր կրել: 1850 թվականին Նա առաջնորդեց Իր ժողովրդին պատրաստելու Ամբակումի երկրորդ քարտեզը՝ պատկերավոր կերպով ներկայացնելու այն պատգամը, որ Իր ժողովուրդը պետք է հոչակեր, մինչ Նա

առաջնորդում էր նրանց «վար իջեցնել Երիքովի պարիսպները»: Այդ քարտեզը ներառում էր «յոթ ժամանակները», ինչպես նաև «հին քարտեզը»:

1856 թվականին Նա արձակեց այն լույսը, որը պետք է կնքեր Իր ժողովրդին «Երիքովի ճակատամարտից» առաջ: Այդ լույսը այն առաջին լույսի աճն էր, որ Ալֆան և Օմեգան հայտնել էին Վիլյամ Միլլերին: Դա «յոթ ժամանակների» լույսն էր, ինչպես որ բազմիցս ներկայացված է հին Երիքովի ճակատամարտում: Այն լույսը, որը պետք է կնքեր Իր ժողովրդին, նաև Լաոդիկիայի պատգամն էր, որը պետք է արթնացներ նրանց և նրանց դարձյալ վերադարձներ դեպի Փիլադելֆիայի փորձառությունը: Այդ վերջին լույսը առաջին լույսի աճն էր, սակայն Իր ժողովուրդը անտեսեց լույսը և, ըստ էության, ընտրեց թափառել Լաոդիկիայի անապատում: 1844, 1849, 1850, 1856 և 1863 թվականները ներկայացնում են հինգ հանգրվաններ, որոնք ներկայացված են 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի պատմության մեջ մինչև շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

Եվ Երիքովն Իսրայելի որդիների պատճառով խստիվ փակված էր. ոչ ոք դուրս չէր գալիս, և ոչ ոք ներս չէր մտնում: Եվ Տերը Հեսուն ասաց. «Ահա, Ես քո ձեռքն եմ մատնել Երիքովը, նրա թագավորին և նրա քաջարի զորավորներին: Եվ դուք պիտի շրջապատեք քաղաքը, բոլոր պատերազմող մարդիկդ, և մեկ անգամ պտտվեք քաղաքի շուրջը. այսպես պիտի անես վեց օր: Եվ յոթ քահանաներ թող ուխտի տալանի առաջ կրեն խոյի եղջյուրներից յոթ փողեր. իսկ յոթերորդ օրը քաղաքը պիտի շրջապատեք յոթ անգամ, և քահանաները պիտի փող փչեն: Եվ կլինի, երբ երկար ձայն հանեն խոյի եղջյուրով, և երբ լսեք փողի ձայնը, ամբողջ ժողովուրդը պիտի աղաղակի մեծ աղաղակով, և քաղաքի պարիսպը պիտի փլվի իր տեղում, և ժողովուրդը պիտի ելնի՝ ամեն մարդ ուղիղ իր առջև»: Եվ Նունի որդի Հեսուն կանչեց քահանաներին ու նրանց ասաց. «Վերցրեք ուխտի տալանը, և յոթ քահանաներ թող կրեն խոյի եղջյուրներից յոթ փողեր Տիրոջ տալանի առաջ»: Եվ նա ժողովրդին ասաց. «Առաջ անցեք և շրջապատեք քաղաքը, և զինվածները թող առաջ անցնեն Տիրոջ տալանի առաջ»: Եվ եղավ, երբ Հեսուն խոսեց ժողովրդին, որ խոյի եղջյուրներից յոթ փող կրող յոթ քահանաները առաջ անցան Տիրոջ առաջ և փող էին փչում, իսկ Տիրոջ ուխտի տալանը գնում էր նրանց հետևից: Եվ զինված մարդիկ գնում էին փող փչող քահանաների առաջից, իսկ թիկունքապահ զորքը գնում էր տալանի հետևից, մինչ քահանաները գնում էին և փող էին փչում: Եվ Հեսուն պատվիրել էր ժողովրդին՝ ասելով. «Մի՛ աղաղակեք և ձեր ձայնից ոչ մի հնչյուն մի՛ թողեք լսվի, և ձեր բերանից ոչ մի խոսք թող չելնի, մինչև այն օրը, երբ ձեզ ասեն՝ “Աղաղակեցե՛ք”. այն ժամանակ պիտի աղաղակեք»:

Այսպես Տիրոջ տալանը մեկ անգամ պտտվեց քաղաքի շուրջը. ապա նրանք եկան բանակատեղին և գիշերեցին բանակում: Եվ Հեսուն վաղ առավոտյան վեր կացավ, և քահանաները վերցրին Տիրոջ տալանը: Եվ յոթ քահանաներ, որոնք կրում էին խոյի եղջյուրներից յոթ փողեր Տիրոջ տալանի առջևից, անընդհատ գնում էին և փողեր էին հնչեցնում. զինված մարդիկ ընթանում էին նրանց առջևից, իսկ թիկունքը գալիս էր Տիրոջ տալանի հետևից, մինչ քահանաները գնում էին և փողեր էին հնչեցնում:

Եվ երկրորդ օրը նրանք մեկ անգամ պտտվեցին քաղաքի շուրջը և վերադարձան բանակատեղի. այսպես արեցին վեց օր: Եվ եղավ, որ յոթերորդ օրը նրանք վաղ վեր կացան՝ արշալույսին մոտ, և նույն կերպ յոթ անգամ պտտվեցին քաղաքի շուրջը. միայն այդ օրը նրանք քաղաքի շուրջը պտտվեցին յոթ անգամ: Եվ եղավ, որ յոթերորդ անգամ, երբ քահանաները փողեր հնչեցրին, Հեսուն ասաց ժողովրդին. «Գոչեցե՛ք, որովհետև Տերը ձեզ տվել է քաղաքը»:

Եվ քաղաքը նգովքի պիտի մատնվի Տիրոջը՝ ինքը և ամեն ինչ, որ նրա մեջ է. միայն Ռախաբ պոռնիկը պիտի ապրի, նա և բոլոր նրանք, որ նրա հետ են տանը, որովհետև նա թաքցրեց այն պատգամաբերներին, որոնց մենք ուղարկեցինք: Իսկ դուք ամեն կերպ հեռու մնացեք նգովյալից, որպեսզի նգովքի չմատնվեք, երբ վերցնեք նգովյալից և Իսրայելի բանակատեղին նգովքի մատնեք ու նրան փորձանքի մեջ գցեք: Բայց ամբողջ արծաթը և ոսկին, և պղնձե ու երկաթե անոթները, Տիրոջը նվիրված են. դրանք պիտի մտնեն Տիրոջ գանձարանը: Եվ ժողովուրդը աղաղակեց, երբ քահանաները փողեր փչեցին. և եղավ, երբ ժողովուրդը լսեց փողի ձայնը, և ժողովուրդը մեծ աղաղակով աղաղակեց, որ պարիսպը վայր ընկավ իր տեղում, այնպես որ ժողովուրդը բարձրացավ քաղաքը, ամեն մարդ ուղիղ իր առջևից, և նրանք վերցրին քաղաքը:

Եվ սրախոդիսող արեցին քաղաքում եղած ամեն բան՝ թե՛ տղամարդ և թե՛ կին, թե՛ երիտասարդ և թե՛ ծեր, նաև եզ, ոչխար և եջ՝ սրի բերանով: Բայց Հեսուն ասել էր այն երկու մարդկանց, որոնք լրտեսել էին երկիրը. «Մտե՛ք պոռնիկ կնոջ տունը և այնտեղից դուրս բերե՛ք այդ կնոջը և այն ամենը, ինչ որ նա ունի, ինչպես որ երդվեցիք նրան»: Եվ այն երիտասարդները, որ լրտեսներ էին, ներս մտան ու դուրս բերեցին Ռախաբին, նրա հորը, նրա մորը, նրա եղբայրներին և այն ամենը, ինչ որ նա ուներ. և դուրս բերեցին նրա ամբողջ ազգատոհմը ու նրանց տեղավորեցին Իսրայելի բանակատեղից դուրս: Եվ քաղաքը և նրա մեջ եղած ամեն բան այրեցին կրակով. միայն արծաթը, ոսկին և պղնձե ու երկաթե անոթները դրեցին Տիրոջ տան գանձարանը: Իսկ Հեսուն կենդանի թողեց պոռնիկ Ռախաբին, նրա հոր տունը և այն ամենը, ինչ որ նա ուներ. և նա բնակվեց Իսրայելի մեջ մինչև այսօր, որովհետև թաքցրել էր այն պատգամավորներին, որոնց Հեսուն ուղարկել էր Երիքովը լրտեսելու: Եվ այն ժամանակ Հեսուն նրանց երդման տակ դրեց՝ ասելով. «Անիծյալ լինի Տիրոջ առաջ այն մարդը, որ վեր կենա և շինի այս քաղաքը՝ Երիքովը. իր անդրանիկով պիտի դնի նրա հիմքը, և իր կրտսեր որդու վրա պիտի կանգնեցնի նրա դռները»: Այսպես Տերը Հեսուի հետ էր, և նրա համբավը տարածվեց ամբողջ երկրով մեկ: Հեսու 6:1–27.